

7. Nov. 1847

FAKTA

Dato:
7. Nov. 1847

Sidetæl:
Dagbog D, side 41

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 239-240; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye - Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 491-492

TRANSSKRIFTION

Søndag 7 November. Math: 5, 1-13. Alle-Helgens Dag.

De første Ord han talede i Kirken vare disse: salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulle mættes. Math: 5, V.6. – Den deilige Paaskepsalme: Christ stod op af døde blev afsunget. – Uagtet jeg maaskee ingensinde deeltog i Sacramentet med mere Alvor og bedre forberedt end idag, saa dog, hvor tit traf jeg mig ikke i Tanken fjernt fra, hvor jeg burde være, og jeg skal aflægge Regnskab for, hvorledes jeg aflagde Regnskab! Aanden er villig, men Kjødet er skrøbeligt – men Gud er naadig!

Sang i Anledning af Selskabet hos de Nygifte paa Møllen¹ 8 Nov 1847 –
Mel: Længe var Nordens² o s v (Rings Drapa)

Længe kan Elskovs
Luttrende Lue,
Kuet af Mishaabs
Kvælende Kuld,
Skjule sig skinsyg,
Skamfuld og frygtsom;
Verden engang dog
Vældig og vild.

Engang dens Ulmen
Aaler et Ildhav,
Lystelig leger
Luen mod Sky;
Færlig er Flammen
Fostret i Dybet,
Skjøn dog at skue:
Skabningens Sal.

Som over vilde
Vidtstrakte Vange
Ravgjerning raser
Røgfanens Gud,
Indtil et andet
Ildhav den møder, –
Saa gjør og Barmens
Blussens Bavn.

Først naar dens Flamme
Finder sin Lige,
Sammen de slaae mod
Stjernernes Hvalv,
Straaler i stille
Storhed og Ynde,
Vorde et venligt

Varmende Baal.
Blussende Baal da
Boltrer sig modig
Høit imod Himlens
Hvælvende Hal;
Livet og Lykken
Bo i dets Lyshav;
Aldrig da ældes
Ungdommens Lyst.
Finder dens Flamme
Frost kun foruden,
Ind til sin Arne
Atter den tyer;
Bragende brænder
Barmen som fordum
Frysende Flamme
Fostred i Løn.
Længe da Luen
Livet kan nage,
Indtil i Aske
Alt synker hen;
Sukket og Sorgen
Stige som Røgen
Op fra en eensom
Arne i Skov.
Loven saa lyder,
Loven som Elskov
Binder med evig, u-
brydeligt Baand.
Sorgen og Glæden
Slumre tilsammen,
Skjulte som Skjæbnen,
Trygt i dens Skjød.
Bedre at brænde,
Bedre at bløde,
Voxende Vinge
Vove i Sky,
End til det usle
Livstomme Øde
Fjernet fra Faren
Frygtsom at flye.
Lad da vor Lovsang
Lyde for Elskov

Evige Smærte,
Evige Lyst;
Krafter som knuser
Krafter som hæver,
Kilden til Kummer
Kilden til Fryd.

---

¹ Efter deres bryllup boede Meta Grundtvig og P.O. Boisen på Store Kongens Mølle på Vestervold (omtrent hvor Rådhuspladsen nu ligger). Møllen var netop blevet genopført med beboelse i de nederste fire etager.

² Carl Plougs Længe var Nordens herlige Stamme, skrevet og afsunget i 1842 i anledning af et besøg fra studenter fra Lund.

